

CĂILE LUI DUMNEZEU

CĂILE LUI DUMNEZEU CU DIFERITE CATEGORII DE OAMENI

CĂILE LUI DUMNEZEU CU PĂCĂTOSUL

Cine caută bogăție! Încă ne mai amintim de vremea inflației, când toți oamenii erau multimiliardari. Chiar și cerșetorii erau milionari. Ah, va spune cineva, acestea erau doar amăgire, înșelătorie, bani de hârtie. Dar dacă aș fi milionar în aur, aceasta ar fi cu totul altceva. Știi și tu, iubite cititor, că în curând va veni ziua când nici aurul și nici argintul nu vor mai avea valoare?

»Își vor arunca argintul pe ulițe și aurul lor le va fi o scârbă. Argintul sau aurul lor nu poate să-i scape, în ziua urgiei Domnului.« (Ezechiel 7,19)

»În ziua aceea oamenii își vor arunca idolii de argint și idolii de aur, pe care și-i făcuseră ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani și la lilieci.« (Isaia 2,20)

Deci atunci își va pierde valoarea și aurul și argintul. Dacă totuși mai vrea cineva să aibă o părere bună despre metalul strălucitor, atunci îi amintim doar cele scrise mai sus despre durabilitatea cinstei lui. Poate el să adune cât ar vrea; dar vine ziua când trebuie să moară și cui va rămâne tot ce a adunat? Cât poate să ia cu el din toate? Să ne amintim numai de bogatul din Luca 12,16-21. Domnul spune în finalul acestei triste povestiri: »Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.« »Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?« (Matei 16,26; Marcu 8,35; Luca 9,25)

Cine caută înțelepciune! Vă rugăm să citiți: 1 Corinteni 1.19-31 și 2,1-9; Aici putem citi despre ceea ce este înțelepciunea lumii. »Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare ca oamenii.« (versetul 25) Dar pentru ai Săi Dumnezeu are o înțelepciune pe care a rânduit-o spre slava noastră, mai înainte de veci. (1 Corinteni 2,7) Aceasta este Înțelepciunea lui Dumnezeu, propovăduită printre cei desăvârșiți. Ea este ascunsă într-o taină, în taina lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. (Coloseni 2,3) Cine vrea să fie cinstit cu sine însuși, să se întoarcă într-acolo unde sunt de găsit cu adevărat toate comorile înțelepciunii și ale științei, la Hristos. De ce să fie nevoie de cârpăceală cu puținică înțelepciune lumească?

Cine caută dragoste! În timp ce onoarea, banii și înțelepciunea lumii nu-i pot face pe oameni cu adevărat fericiți, oricât de mult ar avea din fiecare, chiar și numai dintr-un singur motiv, pentru că tot ce este pământesc nu are trăinicie, există totuși ceva care le întrece pe toate, care îi poate face pe oameni cu adevărat fericiți: dragostea. Ar fi total inutil să preamărim aici dragostea, căci au făcut-o deja mulți alții. Ea singură poate face fericită inima omului, oricât ar fi omul de reținut, limitat sau sărac. Dragostea are același efect ca soarele: face fața să strălucească și încălzește inima cea mai rece, îl face pe om ingenios și fericit.

Totuși, ce este dragoste omenească? Oricât de fierbinte am iubi și oricât de fideli am fi, va veni

totuși ziua, care a fost stabilită de voința lui Dumnezeu, când trebuie să ne despărțim de ceea ce ne este cel mai drag. Atunci, mâhnirea și durerea care urmează sunt așa de mari, cât era de mare mai înainte dragostea. Despărțirea este cu atât mai dureroasă, cu cât s-au iubit mai mult cei care acum sunt despărțiți. Nimic nu are durabilitate sub soare, nici chiar dragostea.

Dar există o dragoste care nu încetează niciodată, o dragoste fără asemănare. (1 Ioan 4,8) Această dragoste s-a descoperit lumii la cruce, pe Golgota. Acolo nu numai că s-a vorbit despre dragoste, ci s-a săvârșit cea mai mare faptă de dragoste din câte au existat vreodată.

Toate acestea le-am atins doar în treacăt, pentru a pune întrebarea: de ce trece omul fără pic de sentiment pe lângă o astfel de jertfă de dragoste? Cum de dragostea lui Dumnezeu nu trezește în inima omului un răspuns la acea dragoste, cu toate că el este așa de dornic și de însetat după dragoste? De ce caută el acolo unde nu este nimic de găsit? Știm că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele și de aceea ea se teme de Dumnezeu și evită influența Sa. Ea poate avea tot ce-și dorește de la Dumnezeu, poate avea totul în dar, însă nu vrea să audă nimic de Dumnezeu.

Onoare, înțelepciune, bogăție, dragoste și tot ce inima omenească își mai poate dori, tot ce aici nici nu s-a pomenit, toate le găsește în Hristos și pe deasupra: pace, odihnă, iertarea tuturor păcatelor sale. Și atunci să se mai trudească cineva să caute inutil în lucrurile mărunte, trecătoare ale acestei vieți, să se ostenească și să se îngrijoreze de lucrurile acestei lumi, unde nu va găsi nimic din tot ceea ce i-ar putea mulțumi biata inimă?

Dacă mai caută atunci vreunul dintre cititori ceva aici, unde nu este nimic de găsit, acela nu poate fi ajutat. El nu este nici măcar de compătimit, căci ar fi putut avea totul și în cele din urmă trebuie să moară ca un dublu înșelat, care nici aici n-a găsit satisfacție, iar în veșnicie va trebui să recunoască ce nebun a fost. Dar atunci va fi prea târziu, atunci nu se mai poate recupera nimic, atunci totul este pierdut, chiar și omul însuși. Prea târziu!

Am văzut omenirea zilnic trăind,
Căutând zi și noapte zadarnic alin,
Frământându-se, ba plecând, ba venind,
Dar viața-i rămâne doar trudă și chin.

Ea caută ceea ce nu e de aflat
În iubire, în cinste și în noroc,
Apoi se-ntoarce plină de păcat
Și nemulțumită în același loc.

Dar s-a găsit odihna căutată mereu,
Pentru cel de-aproape și pentru străin:
În rănile Mielului lui Dumnezeu,
Deschise pe cruce, la Golgota. Amin!

VINO!

Toate căile lui Dumnezeu cu oamenii au ca scop să-l facă fericit, să-l cheme, să-l atragă la El. Dar dumnezeul veacului acestuia a orbit mintea celor necredincioși, »ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.« (2 Corinteni 4,4) Pentru a-l ilumina pe păcătos, Dumnezeu îl așează în lumină. (Ioan 1,9) Astfel poate să se cunoască pe sine și calea sa. Aceasta se întâmplă în mai multe feluri. Cititorul să se gândească singur la modul în care l-a iluminat Dumnezeu și să-i asculte și pe alții, ca să afle pe ce căi minunate i-a condus Dumnezeu pentru a le deschide ochii.

Această iluminare este de cele mai multe ori așa de blândă, așa de plină de har, cum numai Dumnezeu poate ilumina. Dar ea este așa de plină de adevăr, atât de incoruptibilă, încât omul trebuie să se recunoască. Dar ea se poate întâmpla și brusc, încât omul se sperie, ca la convertirea apostolului Pavel, pe care l-a înconjurat o lumină pe drumul Damascului, care întrecea lumina soarelui.

Cele două exemple evidente le găsim în Faptele Apostolilor 16,14 și 27-30. Lidiei Dumnezeu i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel, în timp ce în cazul temnicerului a fost nevoie de o mulțime de oameni, de cutremur, de tentativă de suicid până s-a prăbușit și a strigat: »Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?« Așa se va prăbuși cândva tot poporul Israel, când Îl vor vedea pe Domnul Isus venind pe norii cerului, cu mare putere și slavă. Atunci tot poporul se va naște din nou într-o singură zi. (Apocalipsa 1,7; Isaia 66,8-9; Ioan 19,37) Totuși, omul iubește întunericul mai mult decât lumina, da, el urăște lumina pentru că faptele lui sunt rele. (Ioan 3,19) El nu vine la lumină, ci încearcă să se ascundă, așa cum au făcut-o și Adam și Eva. El caută distracție, pe care lumea i-o oferă din belșug, își amorțește conștiința prin muncă, amuzament și tot felul de alte mijloace, Îl evită pe Dumnezeu și spune că nu are timp. Atunci Dumnezeu vorbește o limbă pe care omul trebuie s-o înțeleagă, atunci se poartă cu el cum se poate citi în Iov 33,14-22. Tot despre acest lucru vorbește și Psalmul 107.

Ferice de toți aceia care s-au lăsat conduși la pocăință de bunătatea lui Dumnezeu; ferice și de aceia care în necaz își găsesc adăpost la Dumnezeu! Aceia vor fi ajutați. Dumnezeu nu le face reproșuri, ci vor fi salvați; cu ei Dumnezeu ajunge la țintă. Ei sunt aceia care strigă la Domnul atunci când recunosc starea lor pierdută, deșertăciunea tuturor lucrurilor pământești și propria lor neputință, apoi își pun toată încrederea în Domnul. Toți cei care se întorc la Domnul vor fi mântuiți. (Romani 10,13) Pe niciunul din cei care vin la El nu-l izgonește afară (Ioan 6,37), ci revarsă peste ei binecuvântări temporare și veșnice și le face inima nespus de fericită. El li Se descoperă pe Sine și slava Sa; El le iartă păcatele. Aceștia sunt copiii lui Dumnezeu. Ei pot cânta:

Așa păcătos cum am fost m-a primit,
M-a-mbrăcat cu haine noi și m-a gătit.
Atunci El a iertat păcatul meu
Și-acum sunt un copil de Dumnezeu.

Este câte unul care se naște într-o familie cât se poate de bună, are părinți bogați, se bucură de o educație aleasă, își dă examenele și primește un post bun, apoi se căsătorește după dorința inimii. Oare se gândește el atunci că toate acestea i le datorează lui Dumnezeu? Nu, ci le

socotește ca fiind rod al împrejurărilor și al propriilor sale capacități. El nu se gândește la Dumnezeu și nu-I mulțumește pentru toate aceste bunătăți nemeritate, ci privește în jos cu dispreț, la oamenii inferiori lui. Atunci începe Dumnezeu să vorbească cu el. Atunci vine o boală, vine un deces și îi dă peste cap toată fericirea și începe să murmure împotriva lui Dumnezeu, de care nu i-a păsat atâta vreme. De câte ori nu trebuie Dumnezeu să-i ia omului toate lucrurile pe care s-a bazat, ca să-și poată veni în fire?

Câți oameni, care se cred asigurați pentru toată viața, n-au ajuns cerșetori prin inflație! Câte unul a lăsat soției, familiei o avere considerabilă în urma morții sale și cât de convins a fost că toată viața nu le va mai merge rău. Ah, dacă ar fi cunoscut el înșelăciunea bogățiilor, cu siguranță ar fi procedat altfel. El a investit totul în ipotecă pupilară și acțiuni de stat, dar în scurt timp cei dragi n-au primit pe toată averea lui mai mult decât o cutie de chibrituri. Într-adevăr, aceasta este o înșelătorie cum nu se poate imagina una mai rea.

Ferice de cei care-L caută pe Dumnezeu în vremuri bune, care se apropie de El și încă o dată: ferice de cei care măcar în necazuri găsesc calea spre Dumnezeu! Ei vor fi ajutați mereu. Dar ce puțini sunt aceștia!

În căile Sale cu oamenii, Dumnezeu nu are în vedere numai timpul acesta scurt de pe pământ, căci pentru timpul acesta El le poartă de grijă permanent, ci El se gândește la veșnicie. Un copil al lui Dumnezeu este un om fericit deja în viața sa de pe pământ și nimeni nu-și poate imagina ce bucurii și ce minunății îl vor aștepta în veșnicie, un sortz atât de plăcut, cum mintea omenească nici nu-și poate imagina. (Psalmul 16,5-6)

Dacă cineva dintre cei care citesc aceste rânduri încă nu s-a întors la Dumnezeu, să se întrebe de ce mai ezită chiar și o clipă, întrucât Dumnezeu vrea să-i dea tot ce inima lui dorește, lucruri care numai la Dumnezeu sunt de găsit. Orice clipă este pierdută din cele în care omul își amână mântuirea sufletului și cine știe dacă Dumnezeu Se va mai apropia vreodată de el atât de mult ca în clipa aceasta, dacă vreodată starea lui se va mai manifesta atât de limpede în fața sufletului, pentru a o recunoaște așa de bine.

Oricine ai fi, iubite cititor, dacă încă nu ești un copil al lui Dumnezeu, nu mai ezita nici o clipă, ci grăbește-te să ajungi la Dumnezeu, atâta vreme cât ai deplina siguranță a acceptării tale de către El, până ești deplin convins că toate păcatele tale sunt iertate prin Hristos. Vino așa cum ești, în clipa aceasta și vei fi primit.

Așa cum sunt la Tine vin.
Putere n-am, Tu-mi fii sprijin,
Mă spală-n sângele-Ți Divin,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

De îndoieli sunt apăsător,
De ispitiri împresurat,
Slăbit, de valuri mult purtat,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Așa cum sunt de rătăcit,
La Tine vin să fiu scutit,
Să fiu bogat și fericit;
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Așa cum sunt, Tu mă primești,
Păcatul nici nu-mi amintești,
Crezând Ție mă mântuiesc,
O, Mielule, eu vin, eu vin!

Acest cuvânt ajunge pentru a-ți da pace desăvârșită: »Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« Și »Cine crede în El, nu este judecat.« (Ioan 3,16 și 18) Toate ostenele de a fi mântuiți pe alte căi, sunt total nefolositoare, ele sunt doar o evitare. »În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.« (Faptele Apostolilor 4,12) »Toți proorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă prin El iertarea păcatelor.« (Faptele Apostolilor 10,43) »V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.« (1 Ioan 5,13) O, de-ar vrea cititorul să facă parte dintre aceia care cred în acest prețios Nume, pacea lui ar fi mare ca un fluviu.

CĂILE LUI DUMNEZEU CU SFINȚII SĂI

Psalmul 25,4 și 12: »Arată-mi, Doamne, căile Tale și învață-mă cărările Tale!« »Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă.«

Cine ia aminte la minunatele căi ale lui Dumnezeu și umblă în căile Sale, are întotdeauna multă bucurie și binecuvântare, inima aceluia este mereu fericită și mulțumită. Ce ușoară ar fi calea noastră dacă am asculta de glasul Bunului Păstor, dacă L-am urma de bună voie și cu bucurie! Câtă osteneală zadarnică nu-și asumă mulți copii ai lui Dumnezeu, prin aceea că merg pe propriile lor căi și nu recunosc calea lui Dumnezeu, pe care El vrea să-i conducă. Tot așa a fost și cu poporul Israel.

În toate căile pe care ne conduce, Dumnezeu are în vedere ținta. El orientează căile Sale cu noi astfel, ca noi să atingem cu siguranță ținta; El ajunge cu noi la țintă, ca și cu toți sfinții Săi. Se știe că în cazul unora merge mai repede, iar în cazul altora merge mai încet.

Diferite exemple de căi ale lui Dumnezeu cu sfinții Săi, din Cuvântul adevărului, ne vor prezenta acest lucru. Ele ne vor arăta cât de minunat îi conduce Dumnezeu pe ai Săi și ne vor motiva să ocolim toate căile greșite, pe care au mers diferiți sfinți.

Enoh

»Toate zilele lui Enoh au fost de trei sute șazeci și cinci de ani. Enoh a umblat cu Dumnezeu« (Nu Dumnezeu a umblat cu Enoh); »Apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.« (Geneza 5,23-24)

»Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.« (Evrei 11,5) Aceasta este o mărturie frumoasă și Enoh este un exemplu bun pentru noi. Cu siguranță că el nu s-a simțit bine în această lume a nedreptății și probabil că bucuria lui a fost mare când a putut să schimbe așa, dintr-o dată, această scenă a păcatului și a morții cu slava cerului. Precis că el a recunoscut toată neînsemnătatea lucrurilor pământești. Căci atunci când umblăm cu Dumnezeu, vedem totul în lumina lui Dumnezeu și putem deosebi lucrurile de preț de cele fără preț. Atunci recunoaștem valoarea lucrurilor nevăzute, cerești, veșnice și le râvnim, în locul bogățiilor pământești. Ce scurtă este biografia lui Enoh, dar ce plină de conținut! Aceasta a fost o viață binecuvântată.

Avraam și Lot: Avraam este unul dintre cele mai îndrăgite exemple de sfânt, care n-a fost lipsit de greșeli, dar pe care Domnul întotdeauna l-a putut aduce pe drumul cel bun. Dacă Dumnezeu i-a zis: »Ieși din țara ta, din rudenia ta, din casa tatălui tău«, el a ieșit. Și chiar dacă a ieșit cu tatăl său și l-a luat cu el pe Lot, fiul fratelui său, totuși a ieșit și aceasta contează. El a făcut greșeli, a mers în Egipt, și-a luat cu el o slujnică egipteancă atunci când s-a întors în Canaan, s-a străduit să-L ajute pe Dumnezeu când l-a conceput pe Ismael, da, i-a fost teamă și din teamă chiar a mințit, dar L-a iubit pe Dumnezeu și L-a crezut și astfel a aflat că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Avraam a fost un prieten al lui Dumnezeu; Dumnezeu vorbea cu el și el vorbea cu Dumnezeu, cum vorbește un om cu prietenul său. (Iacov 2,23) Este așa de frumos să observăm în Geneza 18,17 cum Dumnezeu spune despre Avraam: »Să ascund eu oare de Avraam ce am să fac?« Este mișcător să vedem cum Dumnezeu reacționează la rugămintea lui Avraam și chiar face mai mult, îi vine în întâmpinare, pe cât posibil, când Avraam a îndrăznit să-I vorbească. Dacă ar fi fost zece oameni buni, Dumnezeu ar fi iertat cetatea, dar n-au fost nici zece, ci doar Lot cu familia lui, iar pe aceștia i-a salvat Dumnezeu înainte de a aduce judecata peste cetate.

Dar noi care suntem sămânța lui, care suntem copiii ai lui Avraam, (Galateni 4,21-31; Romani 4,16-17 și 23-25), să umblăm pe urmele lui, pe urmele credinței, ceea ce ne va înălța, ne va înălța mult peste anturajul nostru. Dar știm și noi cât de slabi suntem când este vorba de credința noastră.

Avraam a umblat de bunăvoie pe calea Domnului, i-a făcut plăcere. Dar Avraam n-a umblat singur pe calea Domnului, ci Dumnezeu i-a dat o mărturie prin aceea că a spus: »Eu îl cunosc« (ca pe un prieten al Meu) »și știu că o să poruncească fiilor lui și casei lui după el« (să aibă pe inimă) »să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit.« (Geneza 18,19) Așa l-a cunoscut Dumnezeu pe Avraam și așa ne cunoaște și pe noi. El ne cunoaște inima. Ah, de-ar semăna ea cu a lui Avraam, în această privință!

Făgăduințele noastre le întrec pe cele ale lui Avraam atât de mult, încât nici nu ne putem imagina cu mintea noastră slabă. Lui Avraam și seminței sale Dumnezeu le-a făgăduit ca moștenire țara Canaanului, dar ce este aceasta în comparație cu moștenirea noastră cerească? Avraam a fost numit »prieten al lui Dumnezeu«, dar noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Cine poate să înțeleagă această deosebire uriașă? »Suntem copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai lui Dumnezeu.« (Romani 8,16-17) Să nu urmăm atunci și noi în credință pe tatăl nostru Avraam? Dumnezeu l-a vizitat pe Avraam, a intrat la el, dar noi putem să locuim în casa Lui, suntem deja de acum împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu. (Efeseni 2,19) Ce fericire de nespus! »Ferice de cei ce locuiesc în casa Ta, căci ei tot mai pot să te laude.« (Psalmul 84,4 și 5)

Lot a iubit lumea, cum și azi o iubesc atâția. El n-a contat pe Dumnezeu așa cum a făcut Avraam și cum face întotdeauna credința vie, ci a contat pe lucrurile vizibile. De aceea nu i-au ieșit socotelile. Astfel că a trebuit să-și chinuie sufletul din pricina vieții desfrânate și a conduitei celor nelegiuți. Cum o fi fost starea inimii lui? »Dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă« (adică a ars) »cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire, și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a celor stricați; (Căci neprihănitul acesta care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite.)« (2 Petru 2,6-8) Bietul Lot! Ce pildă de avertizare! Ce exemplu rău!

Ginerii lui nu l-au crezut când le-a spus că trebuie să părăsească cetatea, pentru că Dumnezeu vrea să le nimicească; ei au crezut că glumește și au pierit. SĂRMANA LUI NEVASTĂ, PE CARE Domnul în îndurarea Lui a scos-o afară din cetate, N-A PUTUT SĂ ASCULTE; ea s-a întors să privească înapoi și a fost transformată într-un stâlp de sare. ȘI EA A PIERIT. Cele două fiice ale lui s-au dedat la incest și necurăție. Probabil că în Sodoma au învățat așa ceva. Ah, dacă nu s-ar fi dus Lot niciodată în Sodoma!

Aceasta este familia lui Lot. Ce contrast între familia lui și familia lui Avraam! Ce tablou frumos trebuie să fi fost acela, când Avraam și Isaac au mers la Moria! Avraam a mers cu Isaac și Isaac a mers cu Avraam, adică: amândoi împreună.

Avraam a fost preocupat ca fiul său Isaac să nu-și ia o nevestă dintre fetele canaaniților. De aceea s-a îngrijit personal de alegerea nevestei pentru fiul său. Și Eliezer, cel care a fost trimis (ajutorul lui Dumnezeu), i-a adus-o acasă, cu ajutorul lui Dumnezeu, pe Rebeca (Rebeca înseamnă ,legătură’, ,cea care leagă’, adică ,leagă prin frumusețe.) Ce tablou frumos în comparație cu cel al familiei lui Lot!

Cine-și iubește copiii, să meargă el însuși pe calea Domnului, să calce pe urmele lui Avraam; atunci se va putea bucura de copiii lui. El să-și educe copiii în disciplina și avertismentul Domnului. Aceasta nu înseamnă că acești copii nu vor mai face greșeli. Acest lucru îl va înțelege oricine se cunoaște pe sine și greșelile sale. Despre Avraam citim: »Avraam și-a dat duhul și a murit după o bătrânețe fericită, înaintat în vârstă și sătul de zile (175 de ani); și a fost adăugat la poporul său.« (Geneza 25,8)

Despre moartea lui Lot nu citim nimic.

Iosif: Despre el citim; »Domnul a fost cu Iosif:« (Geneza 39,2 și 23) Acesta a fost conținutul vieții sale. Dumnezeu a avut cu el intenții deosebite. De aceea el a fost pregătit prin suferință pentru starea înaltă la care Dumnezeu l-a predestinat.

Iosif era fiul unui pom roditor (unei vițe roditoare) sădit lângă izvor; ramurile lui se înalță deasupra zidului; asupra lui trebuiau să vină binecuvântările tatălui său, peste creștetul capului domnului fraților săi. Acestea sunt binecuvântările tatălui său, care întrec binecuvântările părinților săi și se înalță până la creștetul dealurilor veșnice. (Geneza 49,22-27)

»Despre Iosif a zis: Țara lui va primi de la Domnul, ca semn de binecuvântare, cel mai bun dar al cerului, roua, cele mai bune ape care sunt jos, cele mai bune roade ale soarelui, cele mai bune roade ale fiecărei luni, cele mai bune roduri din munții cei vechi, cele mai bune roade de pe dealurile cele veșnice, cele mai bune roade ale pământului și din tot ce cuprinde el. Bunăvoința Celui ce S-a arătat la rug să vină peste capul lui Iosif, pe creștetul capului domnului fraților lui! El are frumusețea întâiului născut al taurului; coarnele lui sunt cum sunt coarnele bivolului; cu ele va împunge toate popoarele, până la marginile pământului.« (Deuteronom 33,13-17)

Iosif era domnul fraților lui. Dumnezeu l-a făcut. Dumnezeu a prevăzut pentru el o slujbă foarte deosebită. Așa a făcut cu toți sfinții Săi, i-a pus deoparte, adică i-a luat pe fiecare în parte pentru Sine și merge cu fiecare pe un drum foarte precis, pe care l-a prevăzut pentru el, pentru a ne pregăti mai dinainte pentru înalta noastră chemare. Vezi: Avraam, Moise, Aaron, David, și alții. Acesta este înțelesul cuvântului sfinți.

»Să știți că Domnul Și-a ales pe cel evlavios: Domnul aude când strig către El.« (Psalmul 4,3) ,Ales' înseamnă ,selecționat-predestinat' și ,distins-eminent'. Da, într-adevăr, este foarte distins să aparții aleșilor lui Dumnezeu (celor selecționați de El) sau celor predestinați. Pentru aceasta trebuie să avem mai multă înțelegere. Atunci vom avea mult mai multă înțelegere pentru minunata cale a Domnului, pe care El vrea să ne conducă. De la Iosif putem să învățăm ce înseamnă să fii un ales.

Ar trebui să avem mai mult în vedere înalta noastră chemare sau destinare, la care ne-a hotărât Dumnezeu, astfel calea ne va fi mai ușoară. Niciodată nu-l auzim pe Iosif cântind sau plângându-se. Oriunde a fost, fie în temniță, fie la curtea lui Faraon, peste tot Dumnezeu l-a binecuvântat și a reușit în tot ce a făcut (a fost un om fericit), atât în casa lui Potifar cât și în temniță. (Geneza 39,2 și 23) Niciodată să nu credem că Dumnezeu este în stare de a face o absurditate. Întotdeauna să ne aducem aminte că Dumnezeu ne iubește și că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. (Romani 8,28) Știm acest lucru. Dacă ne ia ceva, o face doar cu intenția de a ne da ceva mai bun, chiar dacă nu înțelegem imediat acest lucru. Dar credem că este așa.

CĂILE LUI DUMNEZEU CU SLUJITORII SĂI

»Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă Mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji.« – (Psalmul 101,6)

Este mare lucru să fii chemat de Dumnezeu în slujba Sa. Pentru a înțelege aceasta este nevoie să facem deosebirea între slujba religioasă sau cult și slujba în lucrarea Domnului. Ambele merg împreună. Una fără cealaltă nu există. Slujbă religioasă numim, în mod normal, orice strângere religioasă a oamenilor, unde se cântă, se predică, se fac rugăciuni. Dar această ‚slujbă religioasă’ nu se ține numai în biserici, ci multe ‚comunități’ nu fac nici ele altceva, noțiunea lor de ‚slujbă religioasă’ nu avansează.

Pentru slujba religioasă este nevoie în primul rând de un locaș sfânt, apoi de cei care fac slujba religioasă și aduc jertfele împreună cu tămâia plăcut mirositoare.

Slujba religioasă se ține zilnic, nu numai duminica sau în câte o seară a săptămânii, timp de o oră, o oră și jumătate. (Evrei 10,11) În afară de acestea există ocazii diferite, când slujba religioasă se ține într-un mod foarte festiv; acestea sunt sărbătorile, zilele de sărbătoare și sabatele.

Slujba religioasă israeliană ne dă o imagine clară despre ceea ce înțelege Cuvântul adevărului prin aceasta. Totuși, ea nu costă decât din umbre și imagini. (Evrei 10,1) În Noul Testament găsim foarte limpede propria imagine de sine a lucrurilor (adevărata formă de prezentare).

Sfântul locaș sau Templul îl găsim în 1 Corinteni 3,16-17; Efeseni 2,20-22; Evrei 10,19-20; tot în epistola către Evrei îl găsim și pe marele preot, și în mai multe locuri, care nu trebuie citate neapărat aici. Și în 1 Petru 2,4-5 putem vedea Templul, casa duhovnicească și preoția sfântă, iar în versetul 9 se spune: »Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească.« Acestei preoții îi aparțin toți copiii lui Dumnezeu. (Vezi Apocalipsa 1,5.6)

Deci putem spune: aici sunt sfântul locaș și preoții, dar unde sunt jertfele? Pe acestea le găsim în Romani 12,1-2: »Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.« Oare toți copiii lui Dumnezeu vor să practice această slujbă duhovnicească înțeleaptă? Oare o practică și cititorul?

Toți copiii lui Dumnezeu ar trebui să îndeplinească această slujbă duhovnicească înțeleaptă, sub călăuzirea, adică după modelul Marelui nostru Preot. Domnul Isus Hristos S-a jertfit El Însuși lui Dumnezeu, prin Duhul cel veșnic (Evrei 9,14; 7,27;). De aceea să procedăm după modelul Lui, să-l urmăm pe El, cel Prea slăvit. Aceasta este slujbă duhovnicească, slujbă duhovnicească înțeleaptă. Acesta este primul lucru pe care se bazează totul.

În altă parte citim: »Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.« (Evrei 13,15-16) Tămâia adusă în cădelnițe de aur sunt rugăciunile sfinților. (Apocalipsa 5,8; 8,3; Exod 30) O slujbă duhovnicească nepătată și curată

înaintea lui Dumnezeu și a Tatălui este acesta: să vizităm văduvele și orfanii în necazul lor și în același timp să ne păstrăm noi înșine, neîntinați de lume. Toate acestea înseamnă slujbă duhovnicească, slujbă duhovnicească înțeleaptă, plăcută, curată, nepătată sau cult creștin.

Dar în afară de aceasta mai există o altă slujbă, care este legată indestructibil de cea de mai sus; este slujba unui slujitor sau a unui rob și în cele ce urmează va fi vorba despre aceasta, adică despre slujitorii lui Dumnezeu, nu despre „slujitorii bisericii” sau „slujbași bisericești”. Pe acești slujitori ai Săi, Dumnezeu Însuși îi alege, îi cheamă, îi pregătește. Cum face El acest lucru, este deosebit de interesant. Este un mare privilegiu să fii un rob (sclav) sau slujitor al lui Dumnezeu. Cine înțelege acest lucru, înțelege sensul vieții:

Mai mare cinste rob al Domnului și-n încercări,
Decât mare împărat să fii peste mări și țări.

Deci este o cinste să fii slujitor al lui Dumnezeu; dar cât de puțini copii ai lui Dumnezeu au înțelegere pentru această cinste! Cât de puțini cunosc acest privilegiu! Se pare că mulți vorbesc cum vorbeau oamenii pe vremea profetului Maleahi: »Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor?« (Maleahi 3,14)

Cuvintele acestea nu se aud, dar prin comportarea lor exprimă că gândesc așa, căci dacă n-ar fi așa, ar proceda altfel; ar sluji lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi numai de dragul mării și minunatei răsplătiri. Nu doar unii, ci aproape toți copiii lui Dumnezeu au foarte puțină înțelegere pentru acest adevăr important. Așa a fost întotdeauna.

Toți slujitorii lui Dumnezeu, care au fost, într-adevăr, unelte binecuvântate în mâna lui Dumnezeu, n-au dat ei năvală la slujbă, ci, de cele mai multe ori Dumnezeu i-a chemat în slujbă, cu multe împotriviri din partea lor. El a trebuit să meargă cu ei pe căi proprii și minunate, pentru a-i pregăti într-un mod minunat. Abia după aceea i-a putut folosi. Câteva exemple ne pot arăta acest lucru.

Moise: Toate uneltele Sale Dumnezeu le-a ales deja din pântecul mamei lor, așa că și pe el. 40 de ani Moise a trăit la curtea lui Faraon și a fost instruit în toată înțelepciunea Egiptului. Dar n-a fost destul pentru această slujbă. Încă 40 de ani a trebuit să pască turma socrului său. Oare o fi fost aceasta o îndeletnicire plăcută pentru un bărbat cultivat? Totuși, ceea ce a învățat el acolo a fost necesar pentru a putea apoi să conducă și să pască alți 40 de ani turma lui Dumnezeu. Iar apoi, când Dumnezeu l-a chemat, la Horeb, el a trebuit să-și recunoască toată neputința pentru această slujbă și a putut doar să spună: »Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?« Și Dumnezeu i-a zis: »Eu voi fi negreșit cu tine.« »Moise a zis Domnului: »Ah, Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu este nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba mi-este încurcată.»« (Exod 4,10) Și această obiecție a respins-o Dumnezeu cu cuvintele: »Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?« (versetul 11)

Când, în cele din urmă Moise a vrut să-i taie lui Dumnezeu orice replică cu cuvintele: »Ah, Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiți«, a izbucnit mânia lui Dumnezeu împotriva lui Moise și i-a zis: »Nu-i oare acolo fratele tău Aaron, Levitul? Știu că el vorbește ușor. Iată că el însuși

vine înaintea ta; și când te va vedea, se va bucura în inima lui.« (Exod 4,13-14) Așa că lui Moise nu i-a rămas altceva de făcut decât să meargă. Oare cu ce sentimente s-o fi dus? Iar când a plecat, Dumnezeu i-a amintit de legământul pe care El l-a făcut cu Avraam, adică de semnul legământului, tăierea împrejur. »În timpul călătoriei, într-un loc unde a rămas Moise peste noapte, l-a întâlnit Domnul și a vrut să-l omoare. Sefora a luat o piatră ascuțită, a tăiat prepuțul fiului său și l-a aruncat la picioarele lui Moise, zicând: ‚Tu ești un soț de sânge pentru mine.‘ Și Domnul l-a lăsat. Atunci a zis ea: ‚Soț de sânge!‘ din pricina tăierii împrejur.« Acesta a fost un incident foarte serios. El ar fi trebuit să înfrângă opoziția nevestei sale. Altfel nu se poate. Așa a procedat Dumnezeu cu toți slujitorii Lui. Misiunea lor începe în propria lor casă.

De aceea și citim: »Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?« (1 Timotei 3,5) Dumnezeu vorbește cu slujitorii lui o limbă foarte ușor de înțeles și ferice de ei dacă ascultă glasul Lui și Îl urmează! Dumnezeu îi legitimează pe slujitorii Săi atât în fața alor Săi, cât și în fața lumii, așa cum l-a legitimat și pe Moise în fața israeliților și a lui Faraon. Întotdeauna Dumnezeu a confirmat slujba robilor Săi prin mari semne și minuni, așa cum o mai face și azi. (Faptele Apostolilor: 2,43; 5,12; 14,3; 15,12; și altele) Cum a îndeplinit Dumnezeu rugămințile robului Său? Când Moise a zis: »Arată-mi căile Tale«, (Exod 33,13), Dumnezeu i le-a făcut cunoscut. (Psalmul 103,7); Și când Moise a zis: »Lasă-mă să văd slava Ta«, el a putut să vadă slava Domnului, chiar dacă numai din spate. (Exod 33,18; Deuteronom 5,24; Levitic 9,23) Da, tot poporul a putut să vadă slava Domnului.

Dar, înainte de toate, Dumnezeu își descoperă slava atunci când robii Săi dau de greutate deosebite. Așa, de exemplu, când au vrut să-i omoare cu pietre pe Iosua și pe Caleb (Numeri 14,10), când s-a răzvrătit ceata lui Core (Numeri 16,19) și când toată adunarea a cârtit împotriva lui Moise și a lui Aaron (Numeri 20,6). Tot așa și Ștefan, când a fost omorât cu pietre, a putut să vadă slava lui Dumnezeu și pe Domnul Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 7,56).

Numai o singură rugămintă nu i-a putut îndeplini Dumnezeu lui Moise, cel puțin nu în sensul în care s-a gândit Moise. (Deuteronom 3,23-27) Moise s-a rugat: »„Lasă-mă, Te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!“ Și Domnul i-a zis: »Destul! Nu-Mi mai vorbi despre lucrul acesta!“« Dar ce har! El a putut să vadă țara de la depărtare. Și Moise s-a suit din câmpia Moabului pe vârful muntelui Pisga, care este în dreptul Ierihonului. Și Domnul l-a lăsat să vadă toată țara. etc. – Și Moise, robul Domnului, a murit chiar în locul acela, în țara Moabului, după porunca lui Dumnezeu. Și El l-a îngropat în vale, în țara Moabului, în dreptul Bet-Peorului. Și nimeni nu-i cunoaște mormântul până în ziua de azi. (Deuteronom 34,1-6)

Acesta a fost sfârșitul aceluia rob credincios al lui Dumnezeu, care a fost »credincios în toată casa lui Dumnezeu ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu.« (Evrei 3,5) Într-adevăr, a fost un sfârșit frumos. Ni se vorbește foarte serios, nouă, cărora ni se spune: »Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor.« (Levitic 10,3) (vezi și Faptele Apostolilor 5,5 și 10)

Judecata începe de la casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4,17) Așa a fost și cu poporul Israel. (Ezechiel 9,5-6) Acolo scrie: »Treceți după el în cetate și loviți; ochiul vostru să fie fără milă și

să nu vă îndurați! Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii, pe femei; dar să nu vă atingeți de niciunul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel sfânt! Ei au început cu bătrânii care erau înaintea Templului.« A băgat cititorul de seamă cum judecata a început de la casa Domnului? Câți ,oameni bătrâni’ o fi lovit? Dar să privim alt exemplu.

Ieremia este un slujitor, un profet, care n-a dat nici el năvală la slujbă. Aceasta reiese din cuvintele sale: »M-ai înduplecat, Doamne, și m-am lăsat înduplecat;« (M-ai convins și toată lumea își bate joc de mine;) »Ai fost mai tare decât mine și m-ai biruit;« (Ieremia 20,7) Cum a făcut Domnul acest lucru? El i-a zis: »Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecul mamei tale, te cunoșteam și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecul ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem prooroc al neamurilor.« Și Ieremia a răspuns exact ca Moise: »Ah, Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil.« Această obiecție Domnul i-a retezat-o cu cuvintele: »Nu zice: ,Sunt un copil’, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme, căci Eu sunt cu tine ca să te scap, - zice Domnul – Apoi Domnul Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: ,Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărății, ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești.« (Ieremia 1,4-20) Aici nu s-a mai ridicat nici o obiecție, căci totul a depins de Dumnezeu, Cel care trimite și care vorbește, iar Ieremia a fost doar o simplă unealtă.

Să ne fie întotdeauna clar, că Dumnezeu nu are nevoie de serviciile noastre. Dacă nu vrem să ne lășăm folosiți, El poate folosi și un măgar, căci El poate vorbi și printr-un măgar, așa cum a făcut în cazul lui Balaam. Este impresionant când citim tot ce a trebuit să îndure proorocul Ieremia. Cine dintre noi ar vrea să parcurgă un asemenea drum? Nu ni s-ar cutremura și nouă inima ca proorocului, care în amărăciunea lui a ajuns până acolo, că și-a blestemat ziua în care s-a născut, cum a făcut și Iov.

Apoi o ,bifurcație’ lăuntrică, atunci când ar vrea să renunțe de a-L mai pomeni, de a mai vorbi în Numele Lui (Ieremia 20,9), dar în inima lui este ca un foc mistuitor, închis în oasele lui; el caută să-l oprească, dar nu poate. Ah, de n-ar fi fost Domnul cu el ca un viteaz puternic, astfel încât prigonitorii lui să se poticnească și să nu biruiască, să se umple de rușine că n-au lucrat chibzuit, ar fi fost rău de el. (Ieremia 20,9-11) Totul era împotriva lui: și împăratul și poporul. El era un om de ceartă pentru toată țara. Toți îl blestemau. (Ieremia 15,10) El a putut spune: »Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor.« (Ieremia 15,16)

Tot așa trebuia și **Ezechiel** să mănânce sulul cărții, scris pe dinăuntru și pe din afară. El și-a umplut măruntaiele cu acel sul, l-a mâncat și în gura lui era dulce ca mierea. (Ezechiel 2,9-10) Și Ioan a primit o cârtică din mâna îngerului, pe care a mâncat-o și în gura lui era dulce ca mierea; dar după ce a mâncat-o, pântecul i s-a umplut de amărăciune. (Apocalipsa 10,9-10)

Este o realitate că toți robii lui Dumnezeu se hrănesc de la masa Lui, din Mielul junghiat. Ei cercetează în Cuvântul adevărului ca s-o savureze din plin. Este pentru ei o hrană prețioasă, cum nu există alta. Dumnezeu descoperă gândurile Sale robilor Săi. »Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci,» (Amos 3,7) Dumnezeu Își descoperă tainele slujitorilor Săi, iar ei se bucură că El îi consacră în gândurile Sale. Dar prin

aceasta au și responsabilitatea de a pătrunde în gândurile lui Dumnezeu, să trăiască Cuvântul, iar aceasta este adesea, da, de cele mai multe ori în legătură cu amărăciune și durere. Aceasta este taina căii lui Dumnezeu cu Ieremia și cu toți slujitorii Lui. Să mai amintim doar unul.

Apostolul Pavel. Când vedem un om ca Saul din Tars prigonind ucenicii, suflând amenințare și ucidere împotriva lor, oare cui i-ar da prin gând că acesta ar putea să fie un instrument, o unealtă aleasă pentru Domnul? El este o dovadă în acest sens, un exemplu de felul cum Dumnezeu Își alege, Își cheamă și Își înzestrează slujitorii. Și el a fost pus deoparte din pânțele mamei sale și chemat prin harul lui Dumnezeu. (Galateni 1,15) Totuși, îl vedem mergând pe un drum cu totul greșit. El avea râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere. (Romani 10,2; 1 Timotei 1,13) El era un apostol, dar nu de la oameni și nici prin oameni, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl. (Galateni 1,1) Nici Evanghelia lui n-a primit-o și nici n-a învățat-o de la oameni, ci prin descoperirea lui Isus Hristos. (Galateni 1,12) El n-a căutat o recunoaștere sau atestare, hirotonisire, consacrare din partea oamenilor. (Galateni 1,16-24) El a fost un apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu. (Efeseni 1,1; Coloseni 1,1; 1 Corinteni 1,1; și altele) Niciodată nu i s-a oferit vreunui sfânt o astfel de privire în minunatele gânduri și planuri ale lui Dumnezeu, niciunul n-a fost răpit până în al treilea cer, în raiul lui Dumnezeu. Poziția lui este unică; de aceea a și avut atâta de suferit. Viața lui poartă oarecum titlul: »Îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.« (Faptele Apostolilor 9,16) Când își enumeră suferințele în 2 Corinteni 11,23-33, nimic nu este exagerat, totul este cu desăvârșire adevărat. Și nimeni n-a purtat totul cu atâta bucurie ca el. Vă rog, comparați-le cu suferințele lui Ieremia. Astfel Și-a pregătit Dumnezeu această unealtă, ca să fie o cinste pentru el să sufere pentru Prea slăvitul nostru Domn. El a privit acest lucru ca pe un dar din partea Domnului, așa cum le scrie filipenilor. (Filipeni 1,29-30) El s-a bucurat să sufere ocară pentru Hristos, căci el a recunoscut că această cale duce în slavă prin suferință. (Romani 8,17) Am înțeles și noi acest lucru? Duce și calea noastră în slavă prin suferință? Suferim și noi? Niciodată n-a fost exprimată așa de minunat în vreun om dragostea pentru Domnul și pentru sfinții Săi, ca în viața acestei unelte alese, a acestui slujitor credincios, care la sfârșitul drumului a putut să spună: »Am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ,ziua aceea' Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci tuturor celor care vor fi iubit venirea Lui.« 2 Timotei 4,7-8) Nu trebuie să contemplăm aici viața apostolului Pavel, ci ochiul cititorului să fie îndreptat numai asupra acestei minunate vieți, adică asupra minunatelor căi ale lui Dumnezeu cu acești robi credincioși ai Lui. Extragerea de aici a tuturor frumuseților, trebuie lăsată cititorului.

GÂNDURI DE FINAL

Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite. (Psalmul 18,30)

Câtă dreptate are totuși psalmistul care mărturisește: »Învăță-mă, Doamne, calea orânduiri Tale, ca s-o țin până la sfârșit.« (Psalmul 119,33) »Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte! Care Dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru?« (Psalmul 77,13) »Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii.« (Proverbe 16,9) Să fie aceasta rugăciunea stăruitoare a fiecărui cititor: »Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea vecinicii!« (Psalmul 139,24)